

Kapitola druhá

Nicole

„MUSÍŠ MA vypočuť!“ fňukala Veronika.

Vystúpila som z auta a zabuchla za sebou dvere, kým som vybehla hore schodmi do svojho bytu.

Dole uličkou som kráčala pomaly, ale nikdy by mi nenapadlo, že cestu späť prebehnem tak rýchlo.

V stane som schytila Veronikinu kabelku, pretože ona ma sem priviezla. Nastúpila som do jej auta a chcela som vyraziť domov. Bežala za mnou a za jazdy naskočila na miesto spolujazdca. Mala som ju hneď vystrčiť z dverí, ale myslela som na svoju nenarodenú neter alebo synovca.

Marcusovo dieťa.

Cesta medzi parkom a mojím bytom trvala menej než päť minút, ale mala som taký pocit, že ubehla najmenej hodina. Sedeli sme vedľa seba v tichu a ja som cítila, že celý môj život sa rozpadá.

„Nicole!“ Nasledovala ma hore schodmi a ja som rozmýšľala, že zabuchnem dvere, ale bola som príliš zabraná do rozopínania tých

prekliatych šiat. Potrebovala som sa dostať z tej čipky. Škriabala a ja som nemohla dýchať.

Ako dlho som to vedela a nechcela si to priznať? Ako dlho som mala podozrenie a neprípúšťala si to?

Vždy keď odišiel z miestnosti telefonovať. Vždy keď sa vyhol môjmu dotyku. Vždy keď tvrdil, že naša svadobná noc bude lepšia, ak počkáme.

Ale s mojou sestrou? Nie, ani s mojím hrozným nešťastím v láske a so všetkými neistotami a obavami som si *toto* nevedela predstaviť.

„Nedočiahnem na ten sprostý zips!“ Spravila som otočku, aby moja ruka mohla lepšie uchopiť cieľ.

„Mohla by si sa prestať oháňať ako šialená a počúvať ma?“

„Odzipsuj mi šaty!“ Možno je to smiešna požiadavka. Možno som s ňou vôbec nemala hovoriť. Ale odopla mi šaty, a keď mi spadli z ramien, mala som krásny pocit úľavy.

„Nechcela som, aby sa to stalo,“ povedala a hlas jej zlyhával. „Bola to nehoda.“

„Nehoda?“ Moje slová boli pomalšie. Pokojnejšie. Bola som príliš unavená, aby som sa hádala, alebo som možno len vedela, že nemôžem vyhrať. „Tomu mám akože uveriť?“

„Vieš, čo myslím.“

„Vlastne neviem. Nerozumiem, ako si sa *náhodou* vyspala so snúbencom svojej sestry.“

„Nebol vždy tvojím snúbencom.“

Čo to malo znamenať? S Marcusom sme boli zasnúbení šesť mesiacov. Chodili sme spolu dva, keď ma požiadal. Chceli sme sa vziať už dávno, ale pastor trval na tom, aby sme boli zasnúbení aspoň šesť mesiacov, keďže sme spolu chodili len krátko. Pozrela

som sa na sestriho stále ploché bruško, kým sa nám znovu stretli oči. „Ako dlho si spávala s Marcusom?“

Položila si ruku na ústa. „Budem zase zvracať.“

Zasmiala som sa, ale znelo to šialene. „Ja som s ním nespala ani raz. Preto chcel tak veľmi čakať? Takže si ho mala v posteli dlhšie?“ Vystúpila som zo šiat, ktoré sa mi rozliali pri nohách, vzala som ich z podlahy a hodila ich do nej. Boli však tak ťažké, že sa ledva dotkli jej hrude, kým znovu nespadli na dlážku. „Zober si ich!“ kričala som. *Och, aba. Moje šialenstvo je späť.* „Sú tvoje. On je tvoj. Chceš môj život? Myslíš si, že je taký dokonalý? Zober si ho!“ Bola som celá bez seba, dívala som sa, ako tá šialená ženská v mojom tele stráca rozum.

„Nechcela som,“ povedala Veronika. „Lúbim ho!“

„Myslíš, že ja nie?“

„Ja viem,“ fňukala. „Ja viem,“ potriasla hlavou. „Preto som vzala tú prácu v Michigane. Preto odchádzam. Nikdy som vám nechcela zničiť manželstvo.“

„No tak na to je trochu neskoro.“ *Čaká s ním dieťa. Ja som s ním mala čakať dieťa.*

„Ja pôjdem.“ Jej tvár bola mokrá od slz a ja som hmlisto rozmýšľala, čo je so mnou zle, že ona plače a ja necítim... *nič.* „Odídem ti zo života. Už ma nikdy neuvidíš. Len ma to nechaj napraviť. Nechaj ma odísť. To je najlepšie a jediné riešenie.“

„Nie.“ Moja chvíľa šialenstva bola preč. Znela som pokojne. Teraz, keď som už nemala pocit, že sa ma tie šaty pokúšajú zjesť, som sa *cítila* pokojne. „Tvoj odchod nič nevyrieši.“

Položila si ruku na brucho. „Tak mi povedz, čo áno.“

„Veronika!“ zakričal Marcus od predných dverí. „Veronika!“

Zatvorila som oči. Ak nejaká moja časť verila, že by sme to mohli zachrániť, fakt, že prišiel a hľadal ju a nie mňa, to po-

choval. „Nič. Nemôžeš urobiť nič, aby si to zlepšila.“ *Čaká jeho dieťa.*

Vyzliekla som si svoju nedotknutú bielu bielizeň, v ktorej som mala stráviť svadobnú noc a teraz s ňou nechcem mať nič spoločné. Rýchlo som sa obliekla, natiahla si čiernu podprsenku a nohavičky, aby som nahradila panenskú bielu, ktorá sa mi vysmievala. Obliekla som si flanelovú košeľu, džínsovú sukňu a obula si pár kovbojských čižiem.

„Kam ideš?“ spýtala sa Veronika.

„Neviem.“ Zrak mi padol na športovú tašku v rohu, zbalenú na naše medové týždne na Bahamách. Týždeň na pláži s mojím novým manželom. Malo to byť romantické.

Musím sa odtiaľto dostať, ale moje auto je u svokry.

Už to nebude tvoja svokra

„Potrebujem si požičať tvoje auto,“ vyrazila som zo seba.

„Čože? Jasné, dobre. Čokoľvek chceš.“

„Nevolaj mi.“ Prehodila som si tašku cez plece a zbehla dole schodmi rovno popri Marcusovi.

Akurát som vychádzala z parkoviska, keď som ho uvidela stáť pred domom. Nešiel za mnou. Zdvihol ruku v bezmocnom zamávaní. *Kretén.*

Kam pôjdem?

Jediná vec, ktorá znela depresívnejšie ako ísť na medové týždne a byť tam sama, bolo zostať tu. Tak som šla na letisko. Dokelu s Marcusom. Dokelu s Veronikou. Idem na pláž.

Keď som sa dostala k pultu aeroliniek, držala som kabelku v trasúcich sa rukách a na tvár som si kvôli asistentke nasadila úsmev. „Potrebovala by som vymeniť let.“

„Samozrejme. Môžem vidieť váš občiansky preukaz?“